

sine „maleriske røde Kinders“ Skyld, væsenligst dog paa Grund af sit Forhold til Lisbeth, der var deres fælles Kæledægge, hvis farveskønne Silkehaar og skære Hud nogle af dem skyldte Halvdelen af deres Berømmelse, hvorfor de til Gengæld viste hende den Opmærksomhed altid at anerkende den for Øjeblikket foretrukne Tilbeder, selv om Vedkommende slet ikke hørte til det benaadede Kunstnerlav.

Per vedblev ikke desmindre at føle sig fremmed i disse Menneskers Selskab, og det var ikke udelukkende af Beskedenhed, at han sjældnen blandede sig i Samtalen. Han havde lige saa ringe Sans for Maleri som for Poesi. Hans Fantasi fandt tilstrækkelig Næring i hans Studium. Indbildningskraften blev saa aldeles taget i Beslag af hans store Fremtidsværk, at der ikke blev noget tilovers for Kunsten.

Nogen uinteresseret Tilskuer var han alligevel ikke. Han havde i al Stilhed sin Morskab af disse kuriøse Mennesker, der kunde springe i Harnisk paa Grund af en Farvesammensætning og tale sig op i Ekstase i Anledning af fire rimede Linjer, som om Menneskehedens Velfærd afhang af deres rette Forstaaelse. Han nød en saadan Scene som et komisk Skuespil, og han maatte le ved sig selv, da han mærkede, hvorledes ogsaa Lisbeth var greben af Galskaben og — stolt, som hun i det hele var, af sit Legemes Betydning for Kunsten — vilde have sit Liv opfattet som en begejstret Hengivelse til det Skønnes Forherligelse.

Mellem alle disse Mennesker var der en, der viede Per en ganske særlig Deltagelse, en Mand, som heller ikke hørte hjemme i Kresen og i Almindelighed ikke engang var rigtig velset der. Det